

Když jsem začala moji cestu,
vzala jsem si hodně věcí.
„Potřebovala jsem to,
potřebovala jsem tamto,
potřebovala jsem tento
deštník, tři, čtyři lžíce,
dva ešusy
různých velikostí,
dva hrnečky a dva talíře,
vše z nerezu,“ atd.
Dokonce knihy
a mapy, dalekohledy
a brýle a všechno.
Vybavená jako
skutečný cestovatel. Ale
po každém kroku, který jsem
ušla, jsem musela odhodit
jednu věc. Nemáte ponětí,
jak těžkým se může stát
dokonce spací pytel.
Když je vlhko
a trochu prší,
trochu sněží,
spací pytel
toto všechno nasaje
a je těžší a těžší –
a moje nohy
byly také těžší,
protože to byla sportovní
obuv, co jsem měla.
Nebyla jsem předtím
v Himálaji,
myslela jsem si, že
sportovní boty to zvládnou,
ale do sportovní obuvi se
dostane všechna voda
a vloudí se tam také sníh,
protože je tam tepleji,
hledá v mých botách
útočiště! –
a když ujdu hodně mílí,
nohy mi natečou
a jsou také těžké.
A vy jdete asi takto
„plesk, plesk, plesk“.
A když máte
místo k odpočinku,
tam si musíte sundat boty,
vyždímat ponožky
a pověsit je

někam sušit,
nebo je vyprat
a další ráno
si je znovu obléci.
Ale většinou
nemají čas
tak rychle uschnout.
Oni tam v Himálaji
nemají žádné sušičky.
A ráno
musíme někdy
vyjít velice brzy,
abychom šli společně
se skupinou, ano?
Ano, a takže si
musíte pospíšit.
Takže většinou
nosím také vlhké oblečení,
velice vlhké.
Mám jen dvoje oblečení,
tak jedno vyperu
a jedno nosím,
ale někdy obojí
vypadá jako vyprané,
protože je to vše na dešti.
Musím si vybrat,
zda si mám vzít to,
které bylo vyprané na dešti,
nebo to,
které bylo vyprané
ve vodě v potoku.
Obojí jsou stejné.
Někdy to nemá čas uschnout,
ale poté,
co chvíli jdete,
uschne to větrem,
vzduchem
a teplotou vašeho těla.
Může to uschnout,
protože pokud jdete,
vaše teplota se zvyšuje,
zahřejete se –
a já jsem většinou chodila.
Někdy jen
v některých oblastech
mají k půjčení koně
a mají,
jak to nazývají,
nosiče, kteří vás
nesou vzadu,

nebo čtyři nosiče, kteří
nesou sedačku, židli, a vy
si sednete doprostřed. Ale
musíte být opatrní, protože
je to velice nestabilní.
Někdy
shodí lidi,
zákazníka, dolů.
A oni čtyři se také válí
a potom se válí
všech pět dohromady
a židle je na kousky.
Někdy je to velice
nebezpečné.
To je důvod, proč tam
lidé nejedou často.
A jedou-li tam,
vrátí-li se zpět
v jednom kuse, myslí si,
že měli štěstí.
Někdy je jeden kus
v Himálaji,
jiný kus spadne dolů
do oceánu,
další kus visí někde
na stromě.
Protože je to nebezpečné:
pokud byste
nešli opatrně a
sklouzli byste o jeden krok,
někdy by se z vás stal prach,
protože je to tak vysoko.
Staly by se z vás
různé kousky.
Hodně lidí
každý rok zemře,
když se vydá na pouť.
Dobrá, pojďme
zpět ke škorpiónům.
Jindy, když jsem
také bydlela
blízko Himálaje –
na jiném místě,
které se nazývá Rišikéš –
tam také pronajímají
takové domy z bláta
a protože
je uvnitř dům zatuchlý,
moc s tím nedělají,
něco jako velké okno

s dělicími dveřmi, atd.,
takže jsem si většinou
vylezla na střechnu
a spala.
A po chvíli
mnoho dalších lidí,
sousedů, poutníků
jako já, nebo někdy
zápaďáků, tam přišlo
a meditovalo,
protože tam okolo
je hodně ášramů.
Jeden z Mistrů
byl velice slavný –
ten mistr od Beatles,
transcendentální
meditace? ... Jogíni.
Je také původem odtamtud,
z místa nazvaného Rišikéš.
Chodilo tam
meditovat hodně Mistrů
v různou dobu.
Také jsem tam
dva měsíce bydlela
a nějaký čas meditovala.
A tak jsem vylézala
na střechnu spát.
Nejčastěji
škorpióni vylezli
na střechnu jako já,
cvičili jógu,
a potom meditovali
jako něco velkého
a potom „chrápali“.
A ráno vstali se sluncem,
cvičili a chvíli meditovali,
a potom slezli dolů.
Ale my jsme neměli
schodiště.
Musíte slézt po zdi
pomocí nehtů.
Protože zeď je stejně z bláta
a jsou v ní nějaké díry.
Dáte tam palec nebo prsty.
Dáte tam palec nebo prsty
a potom si
prostě najdete cestu nahoru.
To je v pořádku. Vždy jsem
našla cestu nahoru. Dobrá.
Teď pojďme k věci.

Říkala jsem vám o mém
manželovi, o mém
exmanželovi, když tam jel,
aby se se mnou setkal? (Ne.)
Skutečně?
Dobrá, dobrá,
nechme toho.
Nebud'te příliš nadšení a
nedělejte mi problémy,
zapomněla jsem.
Dobrá, v době,
kdy jsem byla na tom místě,
které se nazývá Rišikéš...
Říkala jsem vám, že
sousedka byla pokousaná
dočerna a modra. (Ne.) Ne?
Vedle mne...
Dobrá, pojďme rychle,
protože je to bolestivé.
Och, ona byla pokousaná,
celá oteklá
a musela jít do nemocnice,
bylo to tak jedovaté.
Ale mě nekousli.
Ale jednoho
jsem ráno našla
vedle mého polštáře.
Jen tam ležel
jako mrtvý.
A já jsem řekla: „Ahoj.
Jsi živý, nebo mrtvý?“
A on pohnul svým ocáskem,
aby mi dal na vědomí:
„Nedotýkej se mě.“
Řekla jsem: „Ne, ne, jen
jsem ti řekla ahoj, dobrá?“
A potom dobrá...
To je to místo.
Dobrá, jen vám
vyprávím ten příběh.
A v té době
jsem byla
už asi rok v Himálaji.
Neviděla jsem svého
exmanžela, lékaře.
Budu ho nazývat lékařem.
Stalo se to,
že jsem tam chvíli byla,
a potom
můj tzv. manžel,

„ex“ nebo „minulý“,
se tam vydal, aby se se mnou
setkal. Ale nevěděl,
že jsem tam byla.
Také jsem nevěděla,
že přijíždí.
Byla jsem předtím v Dillí a
i v jiných oblastech a bydlela
jsem v různých ášramech,
s různými Mistry
a různými skupinami,
abych se naučila něco tady a
něco tam a všechno zjistila
a potom jsem byla unavená
ze všech těch skupin
a politik ášramů,
tak jsem se vydala sama.
Šla jsem meditovat
na různá místa.
A Rišikéš nebylo první
ani jediné místo,
ale je to místo,
kde se něco děje.
A potom jsem tam zůstala
dva měsíce.
Můj exmanžel
měl dovolenou,
nebo něco takového,
nebo mě nějak postrádal,
vydal se do Indie a chtěl mě
najít. A jel do Dillí,
do ášramu, o kterém věděl,
že jsem tam byla dříve.
Jel tam,
ale nenašel mě.
Potuloval se okolo.
Nikdo nevěděl,
kam jsem odjela.
Zdržoval se v okolí
a snažil se najít někoho,
kdo mě znal.
Něméně...
mezitím se cítil bídne,
a oni se mu snažili říct, že:
„Neměl byste si dělat
starosti o svoji ženu.
Měl byste si dělat starosti
o svoji duši.“
Co to je?
Takže v té době už věděl,

Takže v té době už věděl,
že jsem byla v Rišikéši,
takže jim řekl:
„Moje duše je v Rišikéši.“
Takže se dalšího dne sbalil,
a měl jen batoh.
Ano, a potom
tam odjel, aby mne viděl.
Ale když mluvíme o Rišikéši,
je také velký.
Není to jen jako naše
meditační centrum zde.
Je to město, malé město.
Tolik ášramů, tolik věcí
se tam dělo,
stále tolik lidí,
ale on přišel do mého domu
a našel mě.
Vlastně jsem nebyla
ve svém domě,
byla jsem na vrcholku
jiné hory,
odkud vytékala
tryskající voda,
a já jsem prala prádlo
a dávala si ranní koupel.
Někdy jsem chodila
k řece Ganze,
abych se tam vykoukala,
ale někdy
jsem se koupala v potůčku
blízko mého domova,
mé pronajaté místnosti.
Ale jiný příběh
se odehrál před tímto.
Mezitím, než přijel
můj exmanžel,
byl tam jiný přítel,
který přijel.
Když jsem bydlela
v jednom ášramu v Dillí,
byl tam také
a byl známý,
protože je to
kanadský Číňan,
jediný ve skupině Indů
nebo lidí ze Západu
a já jsem tam byla také
jediná Asijka.
Takže on i já

jsme byli oba velmi známí.
Byla jsem známá, protože
jsem pracovala pro ášram,
a pojmenovali mne
„Usmívající se kroky“,
protože říkali, že se usmívám
na každém kroku.
Takže... Neviděla jsem nikdy,
zda se usmívám nebo ne,
neměla jsem tam zrcadlo,
ale byla jsem velice oblíbená
a někdy se mi
lidé dokonce klaněli.
Padli přede mnou na zem.
Byla jsem vylekaná,
byla jsem tak vylekaná.
Ti s dlouhými bradkami
a velkými turbany,
asi sedmdesátiletí,
dost fit, aby mohli
být mým starým Mistrem!
Ano, někdy
mi padli k nohám.
Ničemu jsem nerozuměla.
Ničméně to bylo
mimochodem, ano?
A on tam byl známý
a já jsem ho také znala,
protože tam přinesl trend,
něco takového jako „přežití
do 24. století“,
něco takového –
se syrovou stravou, výhonky
a pšeničnými klíčky.
Takže každý
v tom ášramu, protože
neměli co dělat,
ho následovali.
Byl takový
druh přežívajícího gurua.
A tak jsme
pěstovali pšeničné klíčky
na našich ručnicích
a výhonky
před našimi okny a všechno
v horní části našeho kanálu,
kam jsme se chodili mýt,
a takové věci.
Takže byl chvíli známý.
A když jsem tam chvíli byla,

A když jsem tam chvíli byla,
také tam přijel.
Přijel tam a pak
mě nějak našel
a viděl mě
a potom se zeptal:
„To je hezká místnost.“
Vlastně to bylo velice laciné,
byl to jen dům z bláta, asi
takové velikosti, jen stříška,
žádné okno, žádné dveře.
Dobrá, můžete mít dveře,
ale vypadalo to
jako bez dveří –
„puk, puk, puk, puk“
...takto,
veliký kus dřeva
a vy musíte tlačit,
jak jen můžete,
a potom,
když to otevřete, „břink!“ –
někdy vás to
uhodilo do vaší hlavy.
Je to velice obtížné.
Takže se mu to líbilo,
protože najít na takovém
místě nějakou privátní
místnost jako tato je nebe.
Můžete tam zůstat
v nějakém ášramu,
pokud chcete, bezplatně,
ale v každém můžete zůstat
pouze tři dny.
Takové je pravidlo,
protože oni nechtějí,
abyste tam zůstali napořád
a abyste byli závislí
na ášramu.
Jsou velice pohostinní –
ale jen tři dny,
potom se musíte odstěhovat.
Tak se stále stěhujete;
je to velice únavné
Takže jsem získala takovou
místnost, a on
o ní měl velký zájem.
Zeptal se mne, zda si jednu
může také pronajmout.
Řekla jsem: „Teď ne,
ne, pokud vím,

ale za tři dny bude volná ta vedle mne.
Pokud chceš, můžeš počkat, nebo se můžeš vrátit zpět.“
On řekl: „Nemám kam jít. Nevím, kam bych tady v okolí šel. Je to můj první den.“
Řekla jsem: „Dobrá, potom zůstaň tady v mé místnosti, protože já tady stejně nespím. Každý den spím na střeše a ty jdi... takže můžeš spát zde.“
Vlastně předtím v ášramu jsme někdy spali pohromadě – ne v jedné posteli, ale v jedné místnosti. Někdy jsou v ášramech velice velké místnosti velice velké místnosti a tak spíte stejně jako v Miaoli.
To je v pořádku. Žádný problém. Nám to nevadí. Takže stejně jsme už znali jeden druhého. Nesdílela jsem s ním místnost, ale někdy jsme spali venku společně, hodně lidí dohromady, nebo jsme odjeli s učitelem.
Tehdy musíme spát kdekoli, kde je kout ke složení hlavy.
Nebo někdy nemůžete. Jako někdy jsem musela šest měsíců sedět.
Neměla jsem místo, kde bych si dokonce lehla. Takže jsem měla židli, skládací židli jako vy, něco jako plážové lehátko. Brala jsem si ji s sebou a jednu malou tašku. Takže jsem to večer rozložila a sedla si na židli,

dala si nohy na tašku. Tak jsem spala 6 měsíců. A ve dne jsem to někdy složila, někdy ne.
Složené to bylo lepší, potom jsem zůstala v koutě, víte, na střeše některého domu postaví někdy o trochu vyšší zeď, než je střecha a tak tam vznikne takový kout...
Takže jsem si sedla do jednoho rohu a prostěradlo dala nahoru, a tak jsem měla každý den svůj dům. Bylo tam dost horko. V létě tam může být 40 stupňů Celsia. Ale neměla jsem jiné místo, kam bych šla, protože někdy je ášram přeplněn lidmi. Takže raději zůstávám sama. Dokonce být v jednom rohu sama je lepší než společně se stovkou dalších.
Takže dobrá, zůstanu tam. Ve dne se přikryji prostěradlem, v noci jen spím pod hvězdami, vsedě. Je to velice, velice jednoduché. Takže když prší, nemám toho moc ke stěhování. Vezmu si jen židli a zavazadlo: „Klap!“ Jdu dovnitř, pod střechu verandy. Ale já tam spím celý den a celou noc. Je to moje místo k bydlení – protože nemám kam přestěhovat své věci uvnitř domu. Všude jinde, jsou pěkná místa, bezpečná místa obsazená,

dokonce i podlaha. Někdy je to jako v Miaoli, nebo kamkoli jdete, např. do hotelu, potom spíte na zemi, každý kout je obsazen. Takže tam jsem měla své věci, šest měsíců každý den, každou noc. A pak... Je to v pořádku, nestarali jsme se v té době, jestli je to muž nebo žena. Je to ok, je to jen přítel. Takže jsem řekla: „To je ok, zůstaň tady v mé místnosti. Můžeš si sem dát své věci a spát v této posteli. Spím stejně na střeše.“
A ve dne tady téměř nejsem, protože chodím ven k řece Ganze plavat, vykoupat se, vyprat oblečení, a potom ho rozprostřu na skálu, aby uschlo. Mezitím se ukryji někde v jeskyni na břehu řeky Gangy, a pak medituji.
A potom za několik hodin, když mé oblečení uschne, znovu si ho obléknu. A pak jdu ven nakupovat, koupím nějaké věci, které mne nadchnou, jako čapati a arašídové máslo a okurku.
Většina mých jídel je taková. Nebo si koupím mouku a večer si udělám čapati sama. Večer si je dělám sama. Je to velice jednoduché. Koupíte mouku, dáte trochu soli. A potom máte nádobu,

hliníkovou nádobu
nebo kastrůlek,
trochu vyšší než toto,
takže v něm můžete
vařit dokonce polévku a čaj.
A můžete na tom
udělat čapati.
Takže uhnětu mouku,
jak jsem vás to učila,
a potom to na to položíte,
otočíte,
a potom se to jí
s arašídovým máslem.
Je to velice dobré.
Žiji velice jednoduchý život,
protože v té době
jsem neměla moc peněz.
Nežádala jsem je
od mého exmanžela.
A nechtěla jsem si od nikoho
půjčovat. Jen jsem z mých
peněz udělala tak moc,
jak jen to bylo možné.
Velice jednoduchý život.